

Cộng Đoàn Đức Mẹ La Vang Winchester, CA Giáo Xứ Chân Phước Teresa Calcutta

Linh mục Quản Nhiệm Giuse Nguyễn Bá Tòng
36515 Briggs Rd, Murrieta, CA 92562

website: www.cddmlv.com

Số Phát Hành: 218 05/10/2015

Bản Tin Hàng Tuần

CN VI PS B

MỪNG NGÀY HIỀN MẪU

*Nguyện xin Thiên Chúa
chúc lành cho các người mẹ
để họ luôn cảm nhận được niềm
an vui hạnh phúc
trong trách nhiệm, vai trò và sứ mạng
của thiên chức làm mẹ Thiên Chúa đã
trao tặng.*

Giờ Lễ Chủ Nhật

-Thứ Bảy:

5:30PM (English)
-Chủ Nhật: 7:15AM, 8:30AM, 10:15AM,
12 Noon & 5:00PM (English)

Lễ Tiếng Việt:

- Thánh Lễ: 1:30- 2:30PM
- Giải Tội: 1:00-1:30PM
- Tập Hát: 1:00-1:30PM
- Giáo Lý: 12:00PM-1:30PM

Website giờ lễ trên toàn thế
giới: www.masstimes.org

Rửa Tội, Hôn Phối, Thêm Sức, Gia
nhập vào Cộng Đoàn hoặc thay đổi
địa chỉ

Xin liên hệ Chủ Tịch Nguyễn B. Sương
858-206-5795

Xức Dầu & Rước Mình Thánh tại gia

Xin liên hệ Cha Giuse Nguyễn Bá Tòng

Ban Mục Vụ 2014-2016:

Chủ Tịch: Nguyễn B. Sương 858-206-5795

Ngoại Vụ: Nguyễn Q. Dung 951-375-9374

Xã hội: Nguyễn Thanh Tâm 951-834-7436

Lời Chúa: Tuấn Anh Hồ 714-837-0398

Thánh Thể: Vũ T Kim Oanh 951-375-6687

Phòng Thánh: Hà Đổ 760 547-3444

Chris Phan 951-816-2889

Thánh Nhạc: Nguyễn Q. Dung 951-375-9374

Giáo Lý: Trí Mai 951-795-0120

Truyền Thông: Nguyễn B. Sương
858-206-5795

email: banmucvu@cddmlv.com hoặc
bantruyenthong@cddmlv.com

TIN MỪNG

Ga 15, 9-17

Khi ấy, Chúa Giêsu phán cùng các môn đệ rằng: "Nhu Cha đã yêu mến Thầy, Thầy cũng yêu mến các con. Hãy ở lại trong tình yêu của Thầy. Nếu các con tuân lệnh Thầy truyền, các con sẽ ở trong tình yêu của Thầy, cũng như Thầy đã giữ lệnh truyền của Cha Thầy, nên Thầy ở lại trong tình yêu của Người. Thầy nói với các con điều đó để niềm vui của Thầy ở trong các con, và niềm vui của các con được trọn vẹn. Đây là lệnh truyền của Thầy: Các con hãy yêu mến nhau, như Thầy đã yêu mến các con. Không có tình yêu nào lớn hơn tình yêu của người thí mạng vì bạn hữu mình. Các con là bạn hữu của Thầy, nếu các con thi hành những điều Thầy truyền. Thầy không còn gọi các con là tôi tớ, vì tôi tớ không biết việc chủ làm; Thầy gọi các con là bạn hữu, vì tất cả những gì Thầy đã nghe biết nơi Cha Thầy, thì Thầy đã cho các con biết. Không phải các con đã chọn Thầy, nhưng chính Thầy đã chọn các con, và đã cắt đặt để các con đi và mang lại hoa trái, và để hoa trái các con tồn tại, để những gì các con xin Cha nhân danh Thầy, Người sẽ ban cho các con. Thầy truyền cho các con điều này là các con hãy yêu mến nhau".

CHIA SẺ TIN MỪNG

PHÉP LẠ CỦA TÌNH YÊU

LM Mark Link

Cách đây mấy năm tập san Readers Digest có thuật lại một câu chuyện cảm động về một em bé trong bệnh viện Milwaukee. Em này bị mù, đàn độn, lại còn bị liệt não nữa. Em chỉ khá hơn loài thảo mộc một chút là biết đáp ứng lại âm thanh và sự ve vuốt mà thôi. Cha mẹ em đã bỏ rơi em. Nhưng bệnh viện cũng chẳng biết xử lý thế nào với trường hợp của em. Thế rồi có một người nhớ đến, May Lempke, bà y tá 52 tuổi sống gần đây. Bà này đã từng nuôi nấng năm đứa con của chính mình, nên bà sẽ biết cách chăm sóc cho một đứa trẻ như thế. Bệnh viện yêu cầu bà chăm sóc đứa bé và bảo: "Thằng bé có lẽ sẽ chết yểu!" Bà May trả lời: "Nếu tôi chăm sóc đứa bé, nó sẽ không chết yểu đâu, và tôi rất sung sướng được chăm sóc cho nó."

Thế là bà May đặt tên cho cậu bé là Leslie. Chăm sóc cho cậu bé quả thật không dễ dàng chút nào. Ngày nào bà cũng phải xoa bóp toàn thân đứa bé, bà đã cầu nguyện cho nó, đã khóc vì nó, bà đã đặt đôi tay nó lên những giọt lệ của bà. Một

hôm, có người nói với bà: "Tại sao bà không gửi đưa bé ấy vào viện? Nó chỉ làm phí cuộc đời của bà thôi?"

Leslie càng lớn thì càng có nhiều vấn đề phải đặt ra cho bà May. Bà phải giữ nó chặt vào một chiếc ghế để nó khỏi bị té xuống. Thời gian trôi qua, năm mười, mười lăm năm. Mãi đến khi Leslie 16 tuổi, bà May mới có thể tập cho nó đứng một mình được. Suốt thời gian đó, bà May vẫn tiếp tục yêu thương và cầu nguyện cho cậu bé. Ngoài ra bà còn kể cho cậu bé nghe những mẩu chuyện về Chúa Giêsu dù xem ra cậu chẳng nghe được tiếng bà.

Thế rồi một ngày nọ, bà May chợt nhận thấy Leslie dùng ngón tay của mình búng vào một sợi dây căng thẳng trên một gói đồ. Bà tự hỏi: điều ấy có ý nghĩa gì? Biết đâu Leslie lại nhạy cảm với âm nhạc chẳng? Và bà May bắt đầu cho Leslie nghe âm nhạc. Bà chơi đủ loại hình âm nhạc mà bà tưởng tượng ra được với hy vọng có một loại nào đó có thể lôi cuốn cậu bé. Cuối cùng, bà May và chồng mua được một chiếc dương cầm cũ kỹ. Họ đặt nó vào giường ngủ của Leslie. Bà May cầm những ngón tay của Leslie đặt vào tay bà và tập cho cậu bé biết cách nhấn phím xuống, nhưng xem ra cậu ta chả hiểu.

Thế rồi vào một đêm đông năm 1971, bà May bừng thức giấc vì nghe có tiếng đàn của ai đó đang chơi bản hoà tấu dương cầm số 1 của Tchaikovsky. Bà lay lay chồng đánh thức ông dậy, và hỏi xem ông có quên tắt radio không. Ông ta nói rằng không, nhưng họ quyết định tốt hơn là nên xem xét lại. Và họ khám phá ra một điều vượt khỏi mọi giấc mơ kỳ quái nhất của họ. Cậu Leslie đang ngồi tại chiếc dương cầm. Cậu đang mỉm cười và chơi đàn một cách ngẫu hứng không thể nào tin được đây là sự thật!

Trước đây Leslie chưa bao giờ bước ra khỏi giường một mình. Trước đây cậu bé chưa bao giờ tự mình ngồi vào chiếc dương cầm được, cậu cũng chưa bao giờ tự dùng tay ấn được vào phím đàn. Thế mà bây giờ đây cậu lại đang chơi đàn tuyệt vời như thế! Bà May vội quì gối xuống và thốt lên: "Lạy Chúa! Con xin cảm tạ Ngài, Ngài đã không bỏ quên Leslie."

Chẳng bao lâu, Leslie bắt đầu kiếm sống bằng cây dương cầm. Cậu chơi được nhạc cổ điển, nhạc đồng quê miền tây, nhạc trữ tình, nhạc đạo và cả nhạc Rock nữa. Hoàn toàn không thể nào tin nổi. Tất cả những bài nhạc bà May đã từng chơi cho cậu nghe đều tồn trữ trong óc cậu và giờ đây tuôn trào ra trên phím dương cầm qua đôi tay cậu. Giờ đây ở tuổi 28, Leslie bắt đầu nói chuyện. Tuy không thể đối thoại lâu giờ. Nhưng cậu có thể đặt câu hỏi, trả lời những câu đơn giản và phát biểu được những lời phê bình ngắn gọn. Chẳng hạn, một buổi tối kia, đang xem một vở hài kịch trên truyền hình, cậu cảm thấy cuộc đối thoại chán ngắt, cậu bèn nói:

"Tốt hơn là chúng ta nên tắt nó đi, cả bọn chỉ toàn là lũ điên!"

Đạo này, Leslie chơi nhạc hoà tấu cho những ca đoàn nhà thờ, cho các cơ

quan dân sự, cho các nạn nhân liệt nã và cha mẹ họ, cậu còn xuất hiện cả trên đài truyền hình quốc gia nữa! Các bác sĩ mô tả Leslie như là một người thông thái bị mắc một loại tâm bệnh, nghĩa là một người chậm phát triển về trí tuệ do tổn thất nơi não nhưng lại cực kỳ tài năng. Họ không thể cắt nghĩa được hiện tượng dị thường này cho dù họ biết về nó gần 200 năm rồi. Bà May Lempke cũng không thể cắt nghĩa được điều ấy nhưng bà biết chắc rằng nhờ tình yêu mà tài năng ấy được khai mở.

Chúng ta cần đọc đi đọc lại nhiều lần câu chuyện của bà May Lempke với những gì bà đã làm được cho Leslie nhờ tình thương không mệt mỏi của bà. Nó đặc biệt thích hợp với chúng ta ngày nay vì ba lý do;

Thứ nhất, bằng một cốt chuyện gây cảm động, câu chuyện cụ thể hoá sứ điệp hàm chứa trong các bài đọc hôm nay, được gọi là giáo huấn của Đức Giêsu về việc yêu thương nhau.

Thứ hai, nó đã cụ thể hoá thành một cốt chuyện lý do tại sao chúng ta lại dành ngày hôm nay tôn vinh các người Mẹ, bởi vì thông thường, các bà mẹ sống lời Đức Giêsu dạy về tình thương một cách kiên nhẫn và trung thành hơn bất cứ nhóm người nào khác.

Sau cùng, câu chuyện cũng cụ thể hoá năng lực kinh khủng của tình yêu. Những gì mà bà May đã làm vì tình yêu cho Leslie quả thật là lạ lùng. Đó chính là những gì Đức Giêsu đòi hỏi phải có cho một tình yêu thương đích thực. Đó là một phương cách để tạo nên những phép lạ trong đời sống của những người thuộc thời đại này, đúng như cách Đức Giêsu đã tạo nên những phép lạ trong đời sống của những người thuộc thời đại Ngài.

Qua tình yêu, Thiên Chúa đã để chúng ta tùy nghi sử dụng cái năng lực mãnh liệt nhất, trên thế gian này, đó là thứ năng lực mà mọi tiền của trên thế gian không thể mua được. Đó là thứ năng lực mà mọi tri thức trên thế gian không thể tạo ra được. Đó là thứ năng lực mà mọi lãnh tụ trên thế giới không thể chiếm hữu được. Đó cũng là thứ năng lực mà mọi đạo quân trên trần thế không thể tập trung lại được. Và kiêu kỳ diêu hơn nữa, Tình yêu là năng lực mà mọi người đều có.

Bất chấp nam hay nữ

Bất kể thuộc tôn giáo nào

Bất kể thuộc quốc tịch nào

Bất kể được giáo dục theo phương pháp nào.

Tình yêu chẳng dành riêng cho người khoẻ mạnh

Cũng chẳng dành riêng cho người giàu có

Cũng chẳng dành riêng cho kẻ khôn ngoan

Cũng chẳng dành riêng cho người danh giá.

Tình yêu dành cho tất cả mọi người

*Tình yêu làm cho tất cả chúng ta bình đẳng
trước mặt Thiên Chúa và bình đẳng đối với nhau.*

Đây chính là Tin Mừng chứa đựng trong các bài đọc Kinh Thánh hôm nay. Đây là Tin Mừng có khả năng biến đổi thế giới chúng ta một cách tuyệt hảo chẳng khác nào tình yêu của bà May Lempke đã biến đổi thế giới của Leslie. Đây chính là Tin Mừng mà chúng ta phải rao to từ trên mái nhà và sống với nó thật trọn vẹn.

Và nếu chúng ta làm được như thế, chúng ta cũng có thể làm được những phép lạ bằng tình yêu của chúng ta ngay trong kiếp sống này y như Đức Giêsu đã làm nên những phép lạ nhờ vào tình yêu của Ngài trong thời gian Ngài sống trên dương thế.

SÔNG ĐẠO

Đừng Nói Dối Mẹ

Là sinh viên năm thứ ba trong ngành kỹ sư cơ khí, Bryan rất hãnh diện khi vừa đi làm vừa đi học, và tự thuê được căn phòng nhỏ xinh xắn trong khu chung cư gần trường. Hai năm trước, khi mới bắt đầu cuộc sống sinh viên, Bryan ở trong ký túc xá của trường, giống như khung cảnh trại lính, 4 chàng sinh viên trong một phòng lớn, bàn học và giường ngủ riêng ở mỗi góc nhưng chung nhau phòng tắm giặt, vệ sinh. Mẹ của Bryan hàng tháng phải gửi tiền để Bryan trả tiền ký túc xá và chi tiêu ăn uống.

Lên năm thứ ba, được trường giới thiệu vừa đi làm vừa học việc trong một công ty lớn chuyên đóng tàu chiến cho Bộ Quốc Phòng, Bryan báo tin vui này cho mẹ và khẳng định từ nay Bryan tự lo liệu được tiền ăn ở, không xin mẹ nữa.

Bryan còn khoe với mẹ đã thuê được căn chung cư hai phòng ngủ vì có người ở chung chia tiền thuê rẻ hơn là thuê căn chung cư một phòng ngủ để ở một mình. Điều khiến cho mẹ Bryan lưu tâm nhất là người chung tiền nhà với Bryan lại là một cô sinh viên học cùng trường!

Để tỏ lòng hiếu thảo và biết ơn, Bryan mời mẹ đến căn chung cư của mình ăn bữa cơm tối cũng xem như là mừng tân gia. Không chần chừ hơn được nữa, mẹ Bryan đến ngay, mà còn đến sớm gần hai tiếng đồng hồ, để phụ giúp cho Bryan và cô bạn thuê chung nhà một tay sửa soạn cho bữa cơm tối được thịnh soạn và đầy đủ.

Dĩ nhiên là mẹ Bryan đến thăm con và bạn của con với rất nhiều quà cáp, thức ăn đã nấu sẵn và nhất là bó hoa lớn thật đẹp cho Jennifer, người bạn thuê chung nhà của Bryan.

Mẹ Bryan không thể tin được ở chính đôi mắt của mình nữa, Jennifer quá đẹp,

quá duyên dáng và thật là dễ thương, lời ăn tiếng nói, cách cư xử nhẹ nhàng và lịch thiệp lắm, hết lòng chiều chuộng Bryan và mẹ Bryan.

Bữa cơm tối giữa ba người thật là thân mật, ấm cúng với các thức ăn ngon và Jennifer đã đem bộ dao muỗng nĩa gia bảo bằng bạc thật đẹp ra để dùng trong bữa ăn, đặc biệt là trong bộ đồ ăn này có một chiếc muỗng lớn dùng để múc nước sauce trạm trở rất công phu. Jennifer hài lòng lắm khi mẹ Bryan trầm trồ và hết lời khen ngợi chiếc muỗng bạc hiếm có này.

Nhân lúc Jennifer vào phòng thay quần áo, mẹ Bryan ngỏ lời thắc mắc về sự liên hệ “trong sáng” giữa hai người... Bryan trấn an và trả lời ngay là mẹ đừng lo, hai người chỉ là bạn chung tiền thuê nhà thôi, phòng ai người ấy ở, giường ai người ấy ngủ!

Hai ngày sau bữa cơm tối, Jennifer nói với Bryan :

-Anh ơi, em không nói là mẹ anh không lấy cái muỗng bạc, em cũng không dám nói là mẹ anh lấy...nhưng thực tế là sau bữa cơm tối ấy, em không thấy chiếc muỗng bạc đâu nữa, em không biết phải làm sao... anh giúp em nhé...

Nghe Jennifer tâm sự “chết người” như thế, Bryan bần thần cả người và suy nghĩ mông lung lắm. Sau cùng, Bryan viết email đến mẹ như sau:

“ Mẹ yêu quý,

Cám ơn mẹ đã đến ăn tối với con và Jennifer.

Con cũng cảm ơn mẹ đã xử sự lịch thiệp và thân tình với Jennifer. Con có chuyện khó nghĩ nên xin ý kiến của mẹ: có thể là mẹ mượn cái muỗng bạc của Jennifer để làm kiểu mẫu đặt làm một cái giống như vậy nhưng mẹ quên nói với con, cũng có thể là mẹ bỏ quên cái muỗng ở đâu đó....nhưng thực tế là sau bữa cơm tối ấy, Jennifer và con không thấy cái muỗng nữa, dù chúng con đã tìm khắp nhà... ”

Gửi thư xong, cả Bryan lẫn Jennifer đều thắc thỏm chờ thư trả lời. Ngay Bryan và cả Jennifer cũng không thể đoán được là mẹ Bryan sẽ trả lời như thế nào...Không ai dám nghi là mẹ Bryan lấy, nhưng cái muỗng đâu thể tự nhiên biến mất được.

Ngày qua rồi lại ngày qua, vẫn không có thư của mẹ, Bryan sốt ruột quá nhưng không muốn và cũng không thể làm gì hơn....

Chờ đúng một tuần không có thư mẹ, Bryan đành viết thư cho mẹ lần nữa và thật vắn tắt: *“Mẹ ơi, sao mẹ không trả lời thư con...?”*

Ngay tối đó, Bryan nhận được email trả lời của mẹ, và cùng mở ra xem với Jennifer.

Thư mẹ Bryan viết như sau:

“ Bryan yêu quý của mẹ,

Mẹ vẫn muốn tin rằng con và Jennifer ai ngủ giường nấy,

mẹ vẫn không nghĩ là con ...đôi lúc

...ngủ trên giường của Jennifer...

*Nhưng thực tế là trong suốt tuần qua nếu con ngủ trên giường của con thì con yêu quý của mẹ ơi, con đã thấy cái muỗi tuyệt đẹp đó rồi. Mẹ để cái muỗi ấy trên giường con, ngay dưới cái mền.... Con không cần phải viết thư hỏi mẹ....đến hai lần !
Mẹ của con...”*

TIN TỨC GIÁO HỘI HOÀN VŨ

Vatican tổ chức cuộc họp về vấn đề biến đổi khí hậu

Các lãnh đạo trên thế giới đã có cuộc gặp gỡ ở Vatican trong cuộc họp về vấn đề biến đổi khí hậu. Họ cũng đã đưa ra bản tuyên bố cuối cùng, trong đó có nói rằng “việc biến đổi khí hậu do con người tạo ra là một thực tế khoa học” và “việc làm giảm thiểu sự biến đổi này là một mệnh lệnh đạo đức và tôn giáo của con người”. Tuyên bố cũng nói rằng con người có các phương tiện kỹ thuật và tài chính, cùng các cách thức để chống lại biến đổi khí hậu do con người gây ra, đồng thời loại bỏ sự nghèo đói toàn cầu.

Cuộc hội thảo làm việc tại Vatican hôm thứ ba 28/4 do Học viện Giáo hoàng về Khoa học và Xã hội tổ chức với chủ đề ‘Bảo vệ trái đất, mang lại phẩm giá Nhân loại’. Có sự tham dự của những lãnh đạo thuộc các tôn giáo khác nhau, các chính trị gia, các nhà kinh tế và nhiều khoa học gia.

Cuộc họp cũng có sự tham dự của vị Tổng thư ký LHQ Ban Ki Moon và Tổng thống Italia, Sergio Mattarella.

Theo Zenit, trước đó vị Tổng thư ký LHQ vào buổi sáng hôm thứ ba đã có cuộc gặp riêng với ĐGH Phanxicô.

Cũng theo Zenit vấn đề được hai bên đề cập đến là những vấn đề về môi trường đã được ĐGH nói đến trong thông điệp về môi trường, và gần đây, trong buổi yết kiến chung, ngài cũng nhấn mạnh đến tầm quan trọng của việc bảo vệ Mẹ Thiên Nhiên.

Tổng thư ký Ban Ki Moon đã bày tỏ vui mừng vì việc ĐGH đã nhận lời đến LHQ vào tháng 9 tới và ông cũng hy vọng bài phát biểu của ngài có liên quan đến vấn đề môi trường vào mùa hè này. Bên cạnh đó theo Rome reports thì cũng có các vấn đề về di dân-nhập cư, nạn buôn người và nô lệ ngày nay.

Vatican radio thì cho biết, Tổng thư kí Ban Ki Moon đã gặp gỡ Đức Phanxicô trước khi phát biểu ở cuộc họp để khám phá những khía cạnh đạo đức liên quan đến biến đổi khí hậu.

Thông qua Hội đồng Giáo hoàng Đồng Tâm (Cor Unum), Đức Giáo hoàng Phanxicô đang chuyển gói cứu trợ ban đầu gồm 100.000 USD đến các nạn nhân của trận động đất xảy ra tại Nepal hôm thứ Bảy tuần qua.

Hãng tin Asianews trích thông cáo báo chí của Tòa Thánh cho biết thêm, “số tiền này sẽ được gửi đến Giáo Hội địa phương, và được dùng để hỗ trợ hoạt động cứu trợ những người di tản hoặc bị ảnh hưởng khác.”

Thông cáo cho biết tiếp, gói cứu trợ là một thể hiện cụ thể ngay tức khắc của sự gần gũi tinh thần của ĐGH và là lời khuyến khích phụ tử của ngài ‘đối với những người bị ảnh hưởng bởi trận động đất. Nhiều Hội đồng giám mục và các tổ chức từ thiện Công giáo cũng đã tham gia các hoạt động cứu trợ nhân đạo’.

“Theo các số liệu sơ bộ, cho đến nay đã có hơn 7000 nạn nhân thiệt mạng trong vụ động đất và khoảng 7 triệu bị ảnh hưởng tại Nepal, 1 triệu người lâm vào tình trạng vô gia cư, và khoảng 2 triệu trẻ em cần sự trợ giúp. Nhiều làng đang bị cô lập và viện trợ vẫn chưa đến được với họ. Chính phủ ước tính có khoảng 400.000 tòa nhà đã bị phá hủy.”

Phát biểu với báo giới, Thủ tướng Nepal, Sushil Koirala, nói rằng số người chết có thể lên đến 10.000. Ông lưu ý rằng: “Chính phủ đang làm tất cả những gì có thể để cứu hộ và cứu trợ trong những giờ phút khó khăn ở Nepal”.

Ông Koirala cũng thừa nhận việc thiếu các thiết bị và chuyên gia, đồng nghĩa với việc “có nhiều lời kêu cứu ở nhiều nơi” sẽ không được đáp ứng.

Vì thế, chính phủ Nepal đã xin viện trợ nước ngoài – không chỉ về tài chính, nhưng đặc biệt là việc trợ giúp thực phẩm, nước, và các mặt hàng thiết yếu khác.

9 nguyên thủ quốc gia xác nhận sẽ tham dự lễ tuyên chân phước Đức Cha Romeo

9 nguyên thủ quốc gia và 5 hồng y xác nhận sẽ tham dự lễ tuyên chân phước cho Đức Cha Oscar Romero, được tổ chức tại San Salvador vào ngày 23/5 tới đây.

Thông tin trên được Đức Cha Rafael Urrutia, một thành viên tổ chức sự kiện này cho hãng tin Fides cho biết.

Đức cha Urrutia không nêu tên các lãnh đạo chính trị đã xác nhận tham dự. Tuy nhiên các nguồn tin cho biết, chính phủ El Salvador trước đó đã gửi lời mời dự lễ tuyên chân phước đến tất cả các lãnh đạo của khối châu Mỹ Latin.

Bên cạnh đó, có 5 hồng y đã xác nhận tham dự sự kiện cùng với 15 tổng giám mục, 60 giám mục, 1.200 linh mục, và dự đoán có khoảng 250.000 tín hữu.

Đức TGM Romero là người lên tiếng chống lại nạn nghèo đói, bất công xã hội, những vụ ám sát và tra tấn trong thời nội chiến ở El Salvador.

Ngài bị ám sát bởi một tay bắn tỉa ngày 24/3/1980, đang khi dâng lễ trong nhà nguyện của một bệnh viện.

Vatican hồi tháng 1/2015 tuyên bố Đức

TGM Romero bị giết chết “do lòng hận thù đối với đức tin”, một công thức thường dùng chỉ việc tử đạo.

Hội đồng Giám mục Việt Nam nhận định và góp ý Dự thảo 4 Luật Tín ngưỡng, Tôn giáo

Đáp lại yêu cầu xin góp ý cho bản Dự thảo Luật tín ngưỡng, tôn giáo (sau đây gọi tắt là Dự thảo 4), chúng tôi, Ban Thường vụ, nhân danh Hội Đồng Giám Mục Việt Nam, xin có một số nhận định và đề nghị sau:

Văn phòng Hội Đồng Giám Mục Việt Nam
72/12 Trần Quốc Toản. P.8. Q.3. Tp. Hồ Chí Minh

HỘI ĐỒNG GIÁM MỤC VIỆT NAM

NHẬN ĐỊNH VÀ GÓP Ý

DỰ THẢO 4 LUẬT TÍN NGƯỠNG, TÔN GIÁO

Kính gửi: - Ông Nguyễn Sinh Hùng, Chủ tịch Quốc hội Nước CHXHCN VN
- Ông Phạm Dũng, Trưởng ban Ban Tôn giáo Chính phủ,

Đáp lại yêu cầu xin góp ý cho bản Dự thảo Luật tín ngưỡng, tôn giáo (sau đây gọi tắt là Dự thảo 4), chúng tôi, Ban Thường vụ, nhân danh Hội Đồng Giám Mục Việt Nam, xin có một số nhận định và đề nghị sau:

I. NHẬN ĐỊNH CHUNG

Bản Dự thảo 4 chưa làm rõ mục đích của luật, vì luật được tạo ra nhằm đảm bảo quyền con người, tạo sự bình đẳng cho các tổ chức, cá nhân có cơ hội đóng góp vào sự phát triển chung của đất nước, đem lại bình an cho xã hội cùng cộng đồng dân tộc.

Điều kiện tiên quyết đem lại bình an cho cộng đồng dân tộc là việc người dân chu toàn bổn phận làm người, - tu thân, tề gia, trị quốc, - phải mang tính thiên thời, địa lợi, nhân hoà. Thiên thời là thuận ý trời. Địa lợi là lợi cho truyền thống văn hoá đạo đức dân tộc. Nhân hoà là hoà với lòng nhân, lòng đạo của người dân.

Trong bản Dự thảo 4 có những điều luật chỉ nhằm mang lại quyền lợi cho nhà cầm quyền (như Điều 9, cùng những Điều nói về việc đăng ký...), mà quên đi quyền lợi của người dân, chưa làm rõ tư cách pháp nhân của các tổ chức tôn giáo.

Điều thiếu sót quan trọng nhất của Dự thảo 4 là không công nhận sự “tồn tại”

hợp pháp của một tổ chức tôn giáo trước pháp luật Việt Nam, qua việc không công nhận tổ chức tôn giáo là một “pháp nhân” chiếu theo Điều 84-85 của Bộ Luật Dân sự 2005.

Nhìn chung, bản Dự thảo 4 đi ngược lại với quyền tự do về tín ngưỡng và tôn giáo, gây lo ngại nhiều hơn là đem lại sự bình an cho mọi người.

II. MỘT SỐ CHI TIẾT

Dự thảo 4 có rất nhiều Điều, khoản và những chi tiết bất cập, không nói lên được thiện chí của Nhà nước trong việc tôn trọng sự tự do tín ngưỡng, tôn giáo của người dân. Ở đây chúng tôi chỉ nêu ra một số Điều, khoản và chi tiết đáng quan tâm nhất:

1. Điều 2 khoản 4 chưa giải thích rõ cụm từ “quy định của pháp luật” là như thế nào.

2. Điều 6 khoản 5b quy định quá chung chung và mơ hồ, vì có thể có những mâu thuẫn về đạo đức, luân lý giữa quan điểm của tôn giáo và chính sách của Nhà nước, như vấn đề phá thai, ly dị, hôn nhân đồng tính... Vì thế, không thể chấp nhận một sự cấm đoán ở điểm này.

3. Điều 15 của Dự thảo 4 liệt kê các hoạt động của tổ chức tôn giáo sau khi được cấp đăng ký hợp pháp. Trong các hoạt động này, thiếu hẳn những quyền để duy trì sự “tồn tại” của tổ chức tôn giáo. Trong khoản 1 chỉ công nhận việc “sửa chữa, cải tạo, nâng cấp công trình thuộc cơ sở tôn giáo”, nhưng lại không nói đến quyền sở hữu và sử dụng cơ sở.

4. Điều 18 Hiến chương Liên Hiệp Quốc và Điều 24 Hiến pháp Nước Cộng Hoà Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam (sửa đổi năm 2013) đều quy định: “Mọi người có quyền tự do tín ngưỡng, tôn giáo”. Vì vậy những người đang bị giam, giữ được đáp ứng nhu cầu tôn giáo theo quy định của Hiến chương Liên Hiệp Quốc và Hiến pháp.

5. Điều 9 và Điều 44 Dự thảo 4 là không khả thi, đòi hỏi này vô lý vì mâu thuẫn với Điều 2 khoản 2.

6. Điều 32: Hội nghị và đại hội của các tôn giáo không cần sự chấp thuận của cơ quan nhà nước có thẩm quyền, vì đây là việc nội bộ của các tổ chức tôn giáo.

7. Điều 38: Điều này là một bước thụt lùi so với Điều 23 của “Pháp lệnh tín ngưỡng, tôn giáo”, Điều 19 của Nghị định 22 và Điều 23 của Nghị định 92.

8. Điều 49: Đòi hỏi quá nặng nề và phiến toái. Chức sắc, chức việc, nhà tu hành, tín đồ tham gia hoạt động tôn giáo, khóa đào tạo tôn giáo ở nước ngoài là vấn đề thuần túy tôn giáo, không cần phải được sự chấp thuận của cơ quan quản lý nhà nước. Nhà nước không nên xen quá sâu vào công việc nội bộ các tôn giáo.

9. Điều 50 qui định khá mơ hồ: “tổ chức tôn giáo quốc tế” là gì? Thế nào là

“tham gia tổ chức tôn giáo quốc tế”? Qui định mơ hồ sẽ gây khó khăn cho các hoạt động tôn giáo.

10. Điều 51 khoản 1: “...tổ chức tôn giáo... được tổ chức quyên góp, nhận tài sản hiến tặng, cho trên cơ sở tự nguyện...”. Điều này vẫn không nói đến hay hạn chế các hoạt động của tổ chức tôn giáo như: quản lý và sử dụng tài sản hay tài khoản ngân hàng, mua bán hay chuyển nhượng cơ sở tôn giáo theo nhu cầu thực tế...

11. Điều 52: Các tổ chức tôn giáo phải được tự do hoạt động trong các lãnh vực từ thiện, nhân đạo và không có hạn chế nào.

12. Điều 54: Phải hiểu như thế nào là “tài sản hợp pháp” khi các tổ chức tôn giáo chưa được công nhận tư cách pháp nhân?

13. Điều 66: Quy định về việc giải quyết khiếu nại, khiếu kiện, nhưng chỉ nói đến việc khiếu nại, khởi kiện quyết định hành chính, hành vi hành chính theo luật tố tụng hành chính. Việc tổ chức tôn giáo có quyền khiếu kiện tại toà án các cấp để bảo vệ quyền lợi hợp pháp của mình không được đề cập: chẳng hạn khi bị lấn chiếm đất đai, cơ sở tôn giáo.

14. Chương X và chương XI không tôn trọng quyền tự do tín ngưỡng, tôn giáo; hoàn toàn mang tính chất áp đặt quyền lực của Nhà nước lên các tổ chức tôn giáo, tạo kẽ hở cho cơ quan hành pháp lạm dụng quyền lực. Vì vậy, hai chương này tự mâu thuẫn với Điều 2 trong Dự thảo 4 cũng như với Hiến pháp năm 1992 và sửa đổi năm 2013.

III. KIẾN NGHỊ

Bản Dự thảo 4 đi ngược lại với Tuyên Ngôn Nhân Quyền Quốc Tế (Điều 18) và Hiến pháp Nước CHXHCN Việt Nam sửa đổi năm 2013 (Điều 24). Chúng tôi nhận thấy Dự thảo 4 này là một bước thụt lùi so với Pháp lệnh tín ngưỡng, tôn giáo năm 2004. Bản Dự thảo này tạo ra quá nhiều thủ tục rườm rà, nhiều cơ chế khắt khe, ràng buộc, khiến các sinh hoạt tôn giáo bị cản trở.

Vì vậy, chúng tôi đề nghị:

- Không đồng ý Dự thảo 4 Luật tín ngưỡng, tôn giáo.
- Soạn lại một bản Dự thảo khác phù hợp với xu thế tự do, dân chủ và mang tầm vóc của xã hội tiến bộ.
- Bản Dự thảo mới phải được tham khảo ý kiến từ các tổ chức tôn giáo. Đặc biệt, các tổ chức tôn giáo phải được công nhận tư cách pháp nhân và được pháp luật bảo vệ.

Tp. HCM ngày 4 tháng 05 năm 2015

TM. Ban Thường vụ Hội Đồng Giám Mục Việt Nam

Tổng thư ký

+ Cosma Hoàng Văn Đạt SJ

Tòa tối cao Hoa Kỳ nghe tranh luận về hôn nhân đồng giới

Hãng tin CNS cho biết, Tòa án tối cao Hoa Kỳ hôm thứ Ba đã xem xét việc có nên phán quyết rằng hôn nhân đồng giới là hợp pháp trên toàn quốc hay không. Cho đến nay, có 37 trên 50 tiểu bang của Hoa Kỳ và quận Columbia cho phép hôn nhân đồng giới.

Đài phát thanh Vatican trích lời Chủ tịch của Hội đồng Giám Mục Hoa Kỳ, Đức Tổng Giám mục Joseph E. Kurtz của Louisville, Kentucky cho biết hôm thứ Ba 28/4 có thể là một “thời khắc của những hậu quả lớn.”

Hãng tin CNA cho biết thêm, những người ủng hộ hôn nhân truyền thống và hôn nhân đồng giới đã tụ tập phía bên ngoài tòa nhà Tòa án tối cao ở Washington, DC để biểu đạt ý kiến.

Nhóm ủng hộ hôn nhân truyền thống cho rằng hôn nhân không thể được định nghĩa lại, và rằng trẻ em cần được nuôi dưỡng bởi cả cha lẫn mẹ.

Họ quyết định, vấn đề này nên để cho người dân và các tiểu bang quyết định và tòa án không nên quyết định một lần cho tất cả khi có nhiều bất đồng vẫn tồn tại.

Trong khi đó, nhóm ủng hộ hôn nhân đồng giới cho biết mọi người đều có quyền kết hôn với người mà họ yêu, và quyền đó không thể đợi các bang quyết định nhưng phải được công nhận ngay lập tức bởi Tòa án Tối cao.

Hiện các thẩm phán không cho thấy rõ một sự đồng thuận về phía nào.

Với quan điểm Công giáo, Đức Tổng Giám mục Joseph E. Kurtz nói: “Hôn nhân là một định chế lâu đời, với nguồn gốc sâu xa trong mỗi chúng ta và trong văn hóa và pháp luật quốc gia”.

Vị Tổng Giám mục nói tiếp: “Hôn nhân sẽ luôn là sự kết hợp giữa một người nam và một người nữ. Sự thật này là không thể tách rời khỏi bốn phận tôn vinh phẩm giá mà Chúa ban cho mỗi con người.”

Ngài cho biết các giám mục Hoa Kỳ đang cầu nguyện để Tòa án Tối cao sẽ “ủng hộ trách nhiệm các tiểu bang trong việc bảo vệ vẻ đẹp thực sự của hôn nhân, trong đó liên quan đến phúc lợi thiết yếu của dân tộc, đặc biệt là trẻ em.”

“Trẻ em có quyền cơ bản, bất cứ đâu có thể, là được yêu thương bởi cả cha lẫn mẹ. Giáo Hội sẽ luôn luôn bảo vệ quyền này và tìm kiếm những người thiện chí tiếp tục cuộc tranh luận này.”

SINH HOẠT GIÁO XỨ & CỘNG ĐOÀN

Lịch Phụng Vụ:

_ 4/12/2015: CN II PS Kính Lòng Chúa Thương Xót

_ 5/10/2015: CN VI PS nhằm ngày Mother's Day

- _ 5/17/2015: Lễ Chúa Giêsu Lên Trời
- _ 5/24/2015: Lễ Chúa Thánh Thần Hiện Xuống
- _ 5/31/2015: Lễ Thiên Chúa Ba Ngôi

VƯỜN ADONG & EVA

Tiếng Chối Tre

Mặc cho mẹ quỳ lạy, van xin bố ở lại với mẹ con tôi. Bố cầm tay mẹ giật mạnh, mẹ ngã ngửa ra đằng sau. Bố quay lại liếc nhìn tôi một cái rồi xách vali đi một mạch ra ngõ. Cuối cùng mọi cố gắng của hai mẹ con đều vô vọng, bố vẫn quyết định đi theo người đàn bà mà bố đã qua lại mấy tháng qua...

Mấy tháng sau mẹ nhận được giấy gọi của tòa án đến giải quyết việc ly hôn do bố gửi đơn. Trời mùa đông lạnh giá, trước hôm mẹ và bố ra tòa mẹ cả đêm không ngủ. Dù biết trước sẽ không níu giữ được bố vậy mà mẹ vẫn khóc rất nhiều. Nằm bên cạnh giả vờ nhắm mắt nghe tiếng nấc nghẹn ngào của mẹ lòng tôi đau như thắt. Lúc đó tôi rất muốn vùng dậy tìm đến người đàn ông mà tôi gọi bằng bố để níu kéo về với mẹ nhưng tôi lại không thể làm vậy vì mẹ. Mẹ đã dặn bố đã không còn yêu mẹ thì có sống với mẹ bố mẹ cũng sẽ không hạnh phúc, mẹ đã dặn dù bố có như thế nào thì cũng là người sinh ra con...

Đèo tôi đến tòa án trên con đường đá gập gềnh, ngược gió trong cái rét đầu đông. Mẹ gật đầu khi tòa hỏi mẹ lần cuối có đồng ý để bố mẹ ly hôn, mẹ không cần khoản trợ cấp nào của bố dành cho tôi, không nhận một tài sản chung nào của bố mẹ mà mấy năm qua mẹ vun đắp. Bước ra khỏi cánh cửa kia bố và mẹ sẽ là hai người xa lạ không còn ràng buộc nhau. Nhớ lại lúc bước qua tôi trong tòa án. Tôi đã nắm lấy tay bố kéo lại, bố quay lại nhìn tôi một lúc, rút tay ra và đi thẳng theo hướng người đàn bà đang chờ bên ngoài...

Mẹ về xin một mảnh đất nhỏ của ông bà ngoại dựng tạm mái nhà tranh để ở. Tôi dần lớn lên cần bao khoản chi phí cho học hành. Một mình mẹ làm công nhân lương không đủ cho tôi ăn học. Mẹ xin làm thêm buổi tối việc quét dọn đường phố. Hàng ngày sáng dậy sớm lo cho tôi ăn, đèo tôi đi học và đến công ty đi làm. Tối về mẹ lo cơm nước dặn dò tôi ở nhà cẩn thận rồi lại vội vàng trên chiếc xe đạp cũ kỹ đi đến để kịp giao ca công việc lao công. Nhìn

người mẹ càng ngày càng héo hắt lòng tôi như ngàn vạn lưỡi dao đâm. Tôi xin mẹ cho đi phụ mẹ vào cuối tuần được nghỉ học, ban đầu mẹ không đồng ý nhưng tôi cứ nỉ nèo nên mẹ đồng ý cho tôi đẩy xe phụ mẹ vào thứ 7 hàng tuần.

Đẩy xe rác đi đằng sau mẹ tôi mới ngộ ra nhiều điều đằng sau công việc của mẹ mà tôi chưa biết. Mọi người đi đường có vẻ khinh thường những người quét rác như mẹ. Khi đang lúi húi mấy anh thanh niên rủ còi trêu mẹ làm mẹ giật thót mình, có khi chỗ mẹ vừa dọn xong mấy người ngồi trong nhà quăng vù bịch rác ra. Nhiều lúc những người trên xe ô tô cầm những túi bẩn ném vào người mẹ...Mẹ vẫn bỏ qua tất cả để cố gắng kiếm tiền vì tôi. Chiếc xe dần nặng bnh như chính gánh nặng cuộc đời mẹ con tôi đang chầm chầm trôi qua mỗi ngày. Cứ cuối tuần tôi lại được nhìn hình bóng mẹ trong đêm với tiếng chổi nghe nặng nề trên đường phố. Ánh đèn điện hắt xuống khiến mẹ càng hiện rõ trong đêm. Cái rét mùa đông hay cái nắng nóng mùa hè cũng không làm mẹ nản chí. Cuộc sống hai mẹ con đỡ cơ cực hơn, nhưng bù lại mẹ nhìn gầy gò, xanh xao hơn trước.

Đợt này được nghỉ hè nên ngày nào tôi cũng được đẩy xe cùng mẹ. Đi qua công viên chợt thấy mẹ đứng khựng lại nhìn gì đó từ phía bên kia đường. Chạy lại gần mẹ tôi thấy bố cùng người đàn bà ấy đang cầm tay cho bé trai tập đi. Nhìn thấy nước mắt mẹ rơi còn sống mũi tôi cay cay. Không hiểu tại sao lúc đó tôi đã chạy sang bên đường, đứng trước mặt bố. Hai bố con tôi nhìn nhau như người xa lạ. Cuối xuống nhìn bé trai đang cầm tay bố lôi đi. Nhìn nó rồi nhìn tôi như hai người ở hai thế giới khác nhau. Nó được ăn mặc đẹp còn tôi đang khoác trên mình bộ quần áo lao động cũ kỹ, bẩn thỉu. Tôi chợt nhận ra vì sao bố bỏ mẹ con tôi đi theo người phụ nữ đó. Không nói câu nào tôi lùi dần, lùi dần và chạy sang nơi mẹ đang đợi. Mẹ ôm lấy tôi vuốt mái tóc dài rối bù của tôi trong bóng tối. Mẹ tiếp tục quét còn tôi quay lại đẩy chiếc xe đi. Tôi không biết bên kia đường bố có nhìn thấy mẹ con tôi không nhưng tôi nhận ta tiếng chổi của mẹ nghe không còn nhanh nhẹn như ban đầu mà nặng nề. Nhận ra nỗi đau mà mẹ đang kìm nén để ngăn không cho dòng nước mắt chảy ra.

Hôm sau bố tìm đến mẹ con tôi. Bố đưa cho mẹ một chiếc phong bì không biết đựng bao nhiêu tiền trong đó nhưng tôi nghe bố nói với mẹ "cầm lấy mà lo cho con bé, đừng đi làm việc quét dọn nữa người khác nhìn thấy sẽ không hay...". Mẹ nói lại "Làm sao mà không hay, công việc đó có gì bất chính à. Hay anh xấu hổ khi biết mẹ con tôi làm nghề này...". Bố hung dữ ném

phong bì xuống bàn định đi. Tôi chạy lại cầm chiếc phong bì chạy theo bố "ông cầm lấy đi, mấy năm qua không có ông mẹ con tôi vẫn sống tốt. Nếu ông cảm thấy xấu hổ vì có đứa con quét rác như tôi thì không cần nhận tôi là con. Từ bây giờ tôi cũng không nhận ông là bố là được rồi đúng không?". Bố tát tôi một cái rất mạnh cùng câu nói "con mất nết". Mẹ chạy ra ôm tôi vào lòng và đuổi bố về. Tay tôi vẫn nắm chặt chiếc phong bì tiền của bố, nước mắt tôi chảy dài và lòng tôi tan nát...

Dần dần cuộc sống của hai mẹ con ổn định hơn. Từ ngày đó mẹ không còn nhắc về bố trước mặt tôi. Tôi chỉ biết cố gắng học thật giỏi để làm mẹ vui, cũng từ ngày có cái tát đó bố không còn quay lại tìm mẹ con tôi. Mười năm sau tôi đậu đại học. Mẹ vẫn cùng chiếc chổi tre mỗi đêm cho tôi ăn học. Chọn một trường trong tỉnh để được gần mẹ. Mỗi lần ai hỏi tôi về mẹ tôi rất tự hào trả lời mẹ làm công nhân và lao công quét rác. Trên các con đường hình bóng mẹ con tôi vẫn in hằn trong đêm tối. Mẹ bây giờ không còn như trước. Khuôn mặt mẹ đã có nhiều nếp nhăn, làn da đen sạm, mái tóc đã điểm màu hoa râm. Nhưng với tôi mẹ vẫn là cả một tài sản quý báu mà tôi không thể đánh đổi lại bất kỳ tài sản quý giá nào?

Đã lâu vậy mà đôi khi thức giấc vẫn nghe tiếng nấc của mẹ trong đêm. Tôi đã rất hận bố vì đã phụ bạc lại tình yêu chung thủy mẹ dành cho bố. Hận bố chạy theo giàu sang mà bỏ rơi mẹ con tôi, hận bố vì trong suốt mười mấy năm qua bố không một lần đến thăm mẹ. Cuộc sống đã lâu tôi không còn quan niệm rằng mình có bố, tôi chỉ cần bàn tay mẹ nắm chặt tôi mỗi lúc ốm đau, mỗi kỳ thi khó khăn mà tôi gặp phải. Hôm nay tôi nhận học bổng toàn phần, mẹ mừng mà xin nghỉ hẳn một ngày dành cho tôi. Tôi chọn mua cho hai mẹ con bộ đồ thật đẹp, cầm tay mẹ đi qua những con đường dài mà công việc lao công của mẹ con tôi mỗi tối vẫn đi qua. Mẹ nắm chặt tay tôi như tôi vẫn còn non trẻ. Mẹ bảo mẹ hạnh phúc vì có tôi, mẹ tự hào về tôi, mẹ chỉ cần tôi bên cạnh là đủ. Ôm mẹ vào lòng tôi nhận ra thân hình của mẹ ngày càng nhỏ bé, da thịt mẹ đã vì tôi mà hao tổn quá nhiều. Đã nhiều lần tôi bảo mẹ nghỉ công việc lao công nhưng mẹ không đồng ý. Mẹ bảo cần tiền lo cho tương lai của tôi, rồi lúc tôi lấy chồng, lúc mẹ già nua không còn làm được gì nữa. Những lúc như vậy tôi chỉ biết ôm lấy mẹ mà khóc. Mẹ bảo bây giờ mẹ mà thiếu tiếng chổi tre mẹ sẽ rất buồn. Nó đã trở thành người bạn thân quen của mẹ...

Ngày tôi ra trường mẹ cầm bó hoa đến tận trường tặng tôi. Bạn bè ai cũng lại hỏi thăm mẹ, họ cảm phục mẹ cả đời con gái của mẹ đã hy sinh cho

tôi. Đã có nhiều người đến với mẹ nhưng mẹ đều từ chối, mẹ bảo mẹ chỉ cần tôi là đủ. Xin vào một doanh nghiệp nước ngoài công việc cũng ổn định. Đã đến lúc mẹ cần nghỉ ngơi nhưng tính mẹ lo xa nên vẫn hàng đêm với chiếc chổi tre. Hôm đó là một ngày rét mướt mẹ bảo tôi ở nhà mẹ làm nốt hôm nay rồi nghỉ nên tôi không cần phụ mẹ.

Tiếng điện thoại reo giọng một người đàn ông lạ nói mẹ bị tai nạn phải nhập viện. Không còn nghe thấy gì tôi lao như bay đến bệnh viện, trên người mẹ máu đỏ thấm ướt bộ quần áo lao công. Bác sĩ thấy tôi lắc đầu bảo tôi vào nói lời cuối với mẹ. Trời đất như sụp đổ. Tôi lao đến ôm mẹ mà khóc thảm thiết. Mẹ nặng nề lấy trong túi áo chùm chìa khóa tủ mẹ luôn mang bên mình. Giọng mẹ thì thào "*Con hãy giữ lấy phòng thân, giao lại cái phong bì cho bố con và nói với ông ấy mẹ chưa bao giờ hận ông ấy cả...*". Tiếng la của tôi dù có đến tận trời xanh thì mẹ vẫn rời xa tôi vĩnh viễn.

Đã một tuần mẹ bỏ tôi ra đi. Căn nhà nhỏ bây giờ mình tôi lẻ loi với cuộc sống. Mở chiếc hộp gỗ của mẹ đựng trong chiếc va li bằng sắt đã cũ. Phong bì cách đây gần mười lăm năm bố đưa cho mẹ con tôi chưa có vết bóc cùng chiếc sổ tiết kiệm của mẹ để lại cho tôi. Ôm những thứ đó vào lòng tôi như người chết lặng giữa dòng đời. Thì ra mẹ không hề sử dụng số tiền bố đưa cho hai mẹ con tôi. Mẹ đã cố gắng dùng tiền bằng mồ hôi xương máu của mẹ để nuôi lớn tôi ăn học thành người. Nước mắt thay nhau rơi xuống, chạy đến trước bàn thờ mẹ, tôi quy xuống chỉ biết khóc mà gọi hai tiếng "mẹ ơi...". Đêm khuya tĩnh lặng chỉ mình tôi với bóng tối, đêm nào tôi cũng mơ thấy hình bóng mẹ về bên cạnh. Mơ thấy mẹ hát đưa đôi vào giấc ngủ...

Hôm đó tròn một trăm ngày giỗ mẹ. Bố tôi đến thắp hương. Cũng đã gần mười lăm năm tôi chưa gặp bố. Tôi thấy bố đứng nhìn ảnh thờ mẹ hồi lâu rồi quay sang tôi "Con định thế nào? Con định sống một mình như thế này sao?". Tôi chỉ im lặng nhìn bố như một kẻ thù, tôi hận bố đã đẩy mẹ con tôi đến tình cảnh ngày hôm nay. Tôi im lặng trước bố. Cả buổi chiều đó bố ở lại cùng tôi nhưng một lời tôi cũng không thể nói ra với bố. Lúc bố ra về tôi đã gọi lại "*khoan đã mẹ nhờ tôi gửi lại cái này cho ông. Mười lăm năm qua mẹ chưa hề bóc nó. Lúc đó mẹ cảm vì chỉ sợ có lúc mẹ cần đến để lo cho tôi, nhưng rất may tôi vẫn khỏe mạnh đến bây giờ. Số tiền này xin gửi lại cho ông...*".

Lúc đó tôi thấy bàn tay run run từ bố đưa ra nhận phong bì từ tôi. Bố muốn nói gì đó nhưng không thể nói nên lời. Bố quay đi. "*Mẹ còn dặn tôi nói lại*

với ông rằng mẹ chưa bao giờ hận ông. Mẹ thật ngốc ngếch. Mẹ không hận ông, mẹ rất yêu ông. Tôi vẫn thường nghe thấy tiếng mẹ khóc nghẹn trong đêm vì ông. Còn tôi, tôi hận ông đến tận xương tủy. Tôi không thể tha thứ cho ông. Nhưng dù sao cũng cảm ơn ông vì đã đẩy mẹ con tôi vào tình cảnh này. Đẩy tôi thành đứa con gái không cha, không mẹ. Cảm ơn ông đã cho mẹ con tôi nghị lực sống đến ngày hôm nay..." Chẳng hiểu sao lúc đó tôi hét lên với bố dù rất muốn được chạy lại ôm bố làm điểm tựa cho nỗi đau lớn tôi vừa trải qua. Bố không quay lại, bố cúi đầu im lặng và bước đi loạng choạng trong bóng chiều tà.

Hôm nay là sinh nhật tôi. Mọi năm mẹ đều nghỉ một ngày làm dành cho tôi nhân ngày sinh nhật. Dù không có quà nhưng những bữa ăn ngon trong ngày tôi sinh ra làm tôi ấm áp. Một mình lang thang dọc con đường tôi nghe thấy tiếng chổi đêm của cô lao công đang dọn dẹp đường phố trước mặt. Hình ảnh mẹ cùng tiếng chổi tre vang vọng trong đêm hiện về trong tôi, nước mắt không thể kiềm chế mà rơi dọc con đường. Từ ngày mẹ mất đêm nào tôi cũng đi dọc những con phố để tìm lại hình bóng mẹ. Nỗi đau quá lớn làm tôi mất đi phương hướng trong cuộc sống. Bạn bè, đồng nghiệp động viên tôi nên tìm nén lại để lo cho tương lai phía trước. Nhưng tôi hàng đêm vẫn theo đuổi tiếng chổi đêm để được tìm lại hình dáng người mẹ mà cả đời tôi yêu mến, cảm phục...

Năm năm sau tôi có gia đình riêng với chồng và con gái gần một tuổi. Người chồng yêu thương hết mực và con gái ngoan hiền có lẽ chính là món quà mẹ ban tặng cho tôi. Hàng năm vào ngày sinh nhật tôi. Tôi không cần bánh sinh nhật, không cần thổi nến mà chỉ cần cùng nắm tay chồng và con đi dạo trên những con phố nơi tuổi thơ tôi từng gắn bó với tiếng chổi của mẹ....

Tiểu Mẫn

CHUYỆN ĐỜI THƯỜNG

Một Ngày ở Nursing Home

Nguyễn Thúy

Sau ba tháng du lịch ở Mỹ về, những người quen hỏi tôi điều gì làm tôi tâm đắc nhất. Không chút do dự hay suy nghĩ, tôi trả lời: đó là cái Nursing Home.

Họ ngạc nhiên khi thấy tôi không đề cập đến những địa danh nổi tiếng:

như Las Vegas, Hollywood, Disney-land, những tòa nhà chọc trời cao nhất thế giới hoặc những cái Mall rộng lớn đi cả ngày chưa hết, những viện bảo tàng, những đại lộ thênh thang, chông chéo lên nhau như những sợi mì Tôi đã hưởng một chuỗi ngày dài thật tuyệt vời, với biết bao điều mới lạ, hiện đại, tôi tận mà từ trước đến giờ tôi chưa hình dung hay tưởng tượng ra nổi. Thế mà khi trở về Việt Nam, tâm trí tôi chỉ còn lảng động một điều làm tôi ưu tư, trăn trở, ray rức: cái Nursing Home mà mẹ chồng tôi đang sống.

Chặng cuối cùng của chuyến du lịch, chúng tôi đã ở Los Angeles mười lăm ngày để thăm viếng mẹ chồng. Hằng ngày, chúng tôi phải chuyển hai chuyến xe bus, đi qua Garden Grove, Westminster, Bolsa và bao nhiêu đại lộ nữa mà tôi không nhớ hết tên, đưa chúng tôi gần trạm cuối cùng của lộ trình. Chúng tôi phải đi bộ khoảng năm trăm mét để đến khu dưỡng lão của một tổ chức tư nhân.

Đó là một khoảng đất rộng, nằm khuất sau đại lộ Huntington hai con đường, cách bờ biển Huntington chưa tới hai cây số. Một nơi yên tĩnh, vắng vẻ, với hai hàng cây sồi đưa vào cái ngõ cụt. Gồm ba dãy nhà trệt, ghép thành hình chữ U, nó êm dịu với những cánh cửa sơn màu xanh da trời, nổi bật màu sơn trắng của những bức tường, với những khung kính to trong suốt, lịch sự và trang nhã, bằng những tấm màn voan trắng che rũ. Những khóm hoa hồng, cẩm tú cầu được trồng một cách mỹ thuật trước hàng hiên, dưới cửa sổ, tạo cảm giác vui tươi, hưng phấn khi ngồi trên bộ bàn ghế để phơi nắng hoặc hóng mát dưới tàng cây.

Khi vợ chồng tôi đến nơi, kim đồng hồ của phòng trực chỉ 8 giờ 30 phút, bác sĩ và y tá đang đi từng phòng kiểm tra sức khỏe cho các cụ già. Mẹ chồng tôi thơm mát, sạch sẽ trong bộ quần áo mới thay, nét mặt tươi tỉnh. Họ đã làm vệ sinh cá nhân cho bà từ sáng sớm, trước khi dùng điểm tâm. Mâm thức ăn sáng chưa dọn, còn để trên bàn. Cô y tá người Việt vào kiểm tra huyết áp, đo lượng đường trong máu, rồi rót nước, bỏ thuốc vào miệng bà, ân cần thăm hỏi.

Mẹ chồng tôi không còn nhiều trí nhớ để trò chuyện. Bà hồ hững trả lời những câu hỏi không chính xác, mạch lạc. Những ngày đặng đặng ở đây đã làm bà trở nên câm lạng. Trái ngược với thuở sinh thời, bà nổi tiếng là người nói nhiều. Ánh mắt vô hồn, lúc nào cũng nhìn lên trần nhà và tách biệt với cảnh vật chung quanh. Thời gian đầu cách đây mười bảy năm, cô em chồng đã bảo lãnh bà sang Mỹ. Bà đã sống một mình trong một căn phòng mà chính phủ ưu tiên cho người già thuê. Ban ngày bà ở đó, chiều đến con

cháu thay phiên đón về nhà ăn, ngủ, tắm rửa. Sáng hôm sau lại tiếp tục, như một em bé đi nhà trẻ, đều đặn từ tháng nọ sang năm kia.

Gần đây, do tuổi tác quá cao [93 tuổi], bà bị té gãy xương đùi, không thể đi lại được, và không thể tự lo vệ sinh cá nhân, nên cô em chồng sau khi bàn tính với các anh chị đã quyết định đưa bà vào đây. Anh em chúng tôi như bị dồn vào ngõ cụt, tiến thoái đều lưỡng nan. Khó tìm một giải pháp vẹn toàn, con đường nào cũng tắc trở, chông gai. Phải chăng là do số phận, do định mệnh hay do nghiệp lực? Cuối cùng phải tự an ủi và chấp nhận, đó là quy luật đời thường mà xã hội đặt ra để giải quyết.

Lúc chưa sang Mỹ, tôi rất có thành kiến không mấy tốt đẹp và phản đối việc đem gửi cha mẹ vào viện dưỡng lão. Giờ đây tôi mới biết rằng tôi hiểu chưa thấu. Luật pháp ở đây không cho người già yếu và trẻ con ở nhà một mình.

Thuê người giúp việc thì không có, hoặc rất là đắt đỏ. Con người ở đây chịu rất nhiều áp lực về công việc làm ăn, tiền bạc. Để đáp ứng nhu cầu vật chất gọi là thiên đường của sự hưởng thụ, người ta phải đánh đổi bằng những món nợ khổng lồ, mà người ta truyền miệng nhau: "không mắc nợ không phải là người Mỹ", đánh đổi sự mất mát tình cảm, đổ vỡ hạnh phúc gia đình, có khi luôn cả sinh mạng.

Những tám gương hiếu thảo của thầy Mẫn Tử Khiên trong Nhị Thập Tứ Hiếu: "thờ cha sớm viếng khuya hậu" sẽ không có chỗ đứng trong thời khóa biểu của các người con ở thời hiện đại này. Chỉ có những viện dưỡng lão mới đáp ứng những lỗ hổng mà người con không thể lấp đầy được. Ở đây, chỉ cần một cái nhân chuông là có bác sĩ, y tá, điều dưỡng, sẵn sàng đáp ứng, giải quyết điều mình yêu cầu. Mẹ chồng tôi kêu đau bụng, là có ngay hai cô điều dưỡng người Mễ cao to, khỏe mạnh bỗng bà đặt lên cái ghế dành cho người khuyết tật, đẩy vào nhà vệ sinh. Tiểu tiện thì tự do thả vào tả lót, đến giờ họ đi thay.

10 giờ sáng và 3 giờ 30 phút chiều, các cụ được tập trung ở phòng giải trí. Những chiếc xe lăn được đẩy tới, xếp thứ tự quanh chiếc bàn dài. Họ tham gia những trò chơi đố chữ, chuyền banh, những trò chơi vận động tay chân, nghe nhạc, xem tivi, và kết thúc bằng bánh ngọt hay trái cây với nước giải khát.

11 giờ 30 và 5 giờ chiều các cụ tập trung ở phòng ăn. Những mâm thức ăn dư thừa năng lượng. Ai không thích ngồi tại đây, thì yêu cầu mang vào phòng. Những chiếc xe lăn được đẩy tới, xếp quanh cái bàn tròn. Bàn này có

tám người, ba người đàn ông và năm người đàn bà. Chỉ có mẹ chồng tôi là người Việt. Ông Mỹ đen trên bốn mươi tuổi, bị tai biến mạch máu não, tay không cử động được, nên người điều dưỡng phải đút cho ông và hai bà kế bên.

Tôi đặc biệt chú ý đến một bà Mỹ trắng, tuổi trên độ "thất thập cổ lai hi", nét mặt thanh tú, dáng người thon nhỏ, mảnh mai. Thời con gái chắc bà được xếp vào hàng mỹ nhân. Đôi mắt to và buồn. . . . đôi mắt như biết nói, khi đối diện với một người nào. Ngày đầu tiên, bà nhìn tôi cười và chỉ mẹ chồng tôi hỏi "tôi là gì". Tôi trả lời là "con dâu". Câu chuyện giữa tôi và bà chỉ dừng lại ở những câu xã giao thông thường. Vốn liếng Anh ngữ nghèo nàn của tôi, không cho phép tôi tìm hiểu sâu hơn nữa. Hoặc nếu bà có tâm sự, tôi cũng không thể hiểu hết được.

Một bữa, tôi thấy bà không chịu ăn, bà ngồi trầm ngâm, rồi những giọt nước mắt liên tục tuôn trào trên gò má xanh xao. . . Bà khóc nức nở. Những người bạn cùng bàn an ủi, làm bà càng khóc to hơn. Tôi nắm tay bà, lau nước mắt và đút cho bà ăn. Bà vẫn khóc như một đứa trẻ. Liên tiếp ba ngày như vậy. Tôi được biết qua cô y tá người Việt, là lâu rồi con bà không đến thăm. Hình ảnh tôi đút cơm cho mẹ chồng, làm bà nhớ con và chạnh lòng buồn tủi.

Những ngày sau cùng, tôi không dám đưa mẹ chồng ra phòng ăn. Tôi không dám nhìn bà khóc thêm nữa. Lòng tôi cũng xao động, nước mắt tôi cũng chảy dài. Bởi tôi là người rất nhạy cảm và dễ xúc động. Tôi rón rén ra nhìn. Bà ngồi đó, đôi mắt xa xăm, tư lự. Chắc hẳn bà đang nghĩ về con bà. Biết bao câu hỏi, đang quay cuồng trong tâm trí: sao lâu rồi con không đến, bận rộn hay có sự bất trắc gì đã xảy ra? Bà vừa lo, vừa buồn, rồi giận, rồi thương, nhớ, làm bà không tự chủ, đè nén những cảm xúc của mình. Chắc hẳn, không biết bao nhiêu lần, cuộn phim dĩ vãng của một thời vàng son đã lần lượt, thường xuyên quay lại trong ký ức của bà. Bà nhớ đến người chồng quá cố, nhớ những đứa con bà hết lòng thương yêu, nhớ những ngày đầm ấm hạnh phúc, nhớ những lo toan, thăng trầm trong cuộc sống. Giờ này con bà có biết bà đang mỗi mòn trông đợi hay không?

Ở đây, cái viện dưỡng lão này chỉ giúp người già cải thiện, bù đắp những thiếu sót về vật chất, mà con cái không thể hoàn thiện được.

Bác sĩ, y tá, thức ăn, thuốc men, máy móc, chỉ giúp họ hết đau đớn về thể xác. Cái tensionmètre chỉ đo được chỉ số huyết áp giao động trong ngày, các máy móc kỹ thuật cao phát hiện những tổn thương sâu trong cơ thể. . .

Tất cả những thứ đó không giải quyết, chữa trị được những đau đớn tinh thần, những giao động tâm lý, những khắc khoải triền miên của lòng khát khao yêu thương. Đó là căn bệnh trầm kha mà không máy móc, bác sĩ, y tá nào chữa trị được. Đó là thứ thức ăn linh nghiệm và hiệu quả mà con người đã moi mò tìm kiếm và chưa bao giờ thấy no đủ.

Mẹ chồng tôi có sáu người con: bốn trai hai gái. Một mình bà nuôi nấng sáu người con khôn lớn trưởng thành.

Giờ đây khi tuổi tác chồng chất, sáu người con không chăm sóc được một mẹ già. Dù rất thương mẹ, dù biết công đức sinh thành dưỡng dục, sâu rộng như trời biển; nhưng không thể nào làm tròn bổn phận, bởi những tất bật, căng thẳng và đa đoan của cuộc sống.

Bên Mỹ có ngày Mother's day và Father's day. Việt Nam có ngày Vu Lan - Bông hồng cài áo. Ai còn cha mẹ thì cài một đoá hoa cẩm chướng đỏ hay hoa hồng đỏ. Ai mất mẹ thì cài một bông cẩm chướng trắng hay hoa hồng trắng. Một hình ảnh biểu trưng, chọn một ngày để nhắc nhở những ai diễm phúc còn có mẹ, để mà yêu thương và trân quý.

Với tôi một ngày trong một năm như thế là quá ít ỏi. Chẳng khác nào hạt muối trong đại dương. Mỗi ngày, ít lắm mỗi tuần, tẻ lắm mỗi tháng, ta phải tự cài lên áo một hoa hồng đỏ, qua một món quà mà mẹ yêu thích: cái bánh, củ khoai, trái chuối, ly sữa. . . . một lời thăm hỏi ân cần, một câu nói ngọt ngào, một ánh mắt ấm áp chan chứa yêu thương, một cử chỉ âu yếm, quan tâm, lo lắng. Đó là đoá hoa hồng đỏ, đã tự nở trên áo của ta, không đợi đến ngày Vu Lan được mọi người nhắc nhở.

Em chồng tôi, đều đặn mỗi ngày ghé thăm mẹ, với những món quà mà bà mẹ Việt Nam yêu thích. Mỗi tuần cô cài đủ bảy hoa hồng đỏ thắm. Bảy ngày hạnh phúc và luôn thăm cảm ơn cái đặc ân còn có mẹ để mà tự nguyện và hiến dâng. Thế mà mẹ chồng tôi vẫn không chịu đựng được sự trống vắng, cô đơn khi không có sự đồng cảm giữa những người xa lạ và ngôn ngữ bất đồng. Lúc nào bà cũng muốn về nhà, khăn khăn muốn về nhà.

Cùng phòng với mẹ chồng tôi là một bà cụ người Bắc năm 54, mới đưa vào ba hôm. Người con gái lấy chồng lính Mỹ, đã bảo lãnh bà sang đây mười mấy năm về trước. Bà chỉ còn da bọc xương, lưng còng gần 90 độ. Bà nằm co quắp như con tôm luộc chín. Bà không còn đủ sức để ngồi lâu. Bà chỉ ăn cháo và uống sữa. Buổi trưa, người con gái đem cháo đến đút cho bà, phát hiện đầu bà không ngẩng lên được. Cô ta hốt hoảng la toáng lên: "tại sao bà

không ngẩng đầu lên được, tội nó đã làm gì bà? Có phải tội nó giật đầu, giật tóc bà không? Để tôi đi hỏi cho ra lẽ?" Bà không còn hơi sức mà trả lời. Từ khi bà đến nằm trên cái giường này, tôi chưa nghe bà nói gì ngoài tiếng thều thào yếu ớt: "cho con về nhà, con muốn về nhà". Bà nhìn tôi cầu cứu, tôi nắm bàn tay khô đét, lạnh ngắt và hỏi bà cần gì. Bà chỉ nói một câu đó, lặp đi, lặp lại không biết bao nhiêu lần.

Bà tới đây từ một cái viện dưỡng lão khác, mà cô con gái chê là tệ quá. Cô ta sốt ruột vì thấy mẹ mình suy sụp nhanh chóng. Cô phản ứng lồng lộn. Lòng thương mẹ mù quáng làm cô thốt ra những câu nói không tế nhị. Bác sĩ và xe cấp cứu đến, người ta đưa bà vào bệnh viện lớn để rà soát lại cơ thể. Căn phòng chỉ còn lại một mình mẹ chồng tôi.

Sớm mai thức giấc, nhìn quanh một mình....

Sáng khuya trưa tối, nhìn quanh một mình....

Đời mong manh quá, kể chi chuyện mình...

Đó là những câu hát não nùng, thật chua chát và đắng cay mà nhạc sĩ Lam Phương đã viết cho số phận của mình vào cuối đời, với những di chứng của bệnh tai biến mạch máu não.

Chúng tôi về lại Việt Nam, với linh tính biết đây là lần cuối cùng chúng tôi còn thấy mẹ. Buổi chia tay dầm nước mắt và đau buồn trĩu nặng tâm tư.

Mười ngày sau, vào một đêm cuối mùa hạ 2006, mẹ chồng tôi đã vĩnh viễn không mở mắt nhìn cái trần nhà, mà mấy tháng ròng rã bà ít khi rời nó. Bà ra đi trong sự an giấc của mọi người, âm thầm lặng lẽ không một ai hay biết. Còn biết bao bà mẹ khác cũng đã và sẽ ra đi trong cô đơn tẻ lạnh như thế này.

Tất cả con cháu ở rải rác ở nhiều tiểu bang đau đớn khi nhận được tin khủng khiếp này. Cô em chồng tức tưởi vì bà không đợi cô. Chỉ vài tháng nữa cô sẽ nghỉ hưu non, sẽ đem mẹ về nhà phụng dưỡng. Cô đã không điều đình được với Thần Chết.

Mọi người cảm lạnh chịu đựng. Trong thâm tâm ai cũng trần trở, ray rứt, xót xa vì biết bao điều chưa thực hiện: "địa ngục chứa đầy những dự định tốt đẹp". Làm sao cân bằng lại tâm lý, tìm lại an bình, một khi lòng cứ khắc khoải bởi những dằn vặt, ăn năn.

Thời gian trôi theo sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật. Người ta đã chế tạo ra nhiều thứ. . . . kể cả người máy, nhưng có một thứ họ không chế tạo được là

trái tim người mẹ.

Con người vẫn ăn ngủ, làm việc, theo cái đà tiến hóa. Không biết đủ, không vừa lòng, họ có thể bị cơn lốc cuốn trôi theo cái thảm họa đua đòi vật chất.

Nếu không cảnh giác không dừng lại đúng lúc, họ sẽ là một thứ nô lệ mà suốt cuộc đời họ không hề biết hạnh phúc đích thực là gì. Quên bản thân, quên quyền thuộc, quên luôn cả tử thần đang rình rập, chờ đợi, bất cứ lúc nào cũng có thể cướp đi sinh mạng vốn đã mong manh trong từng hơi thở.

Tại ai? Tại con người? Tại xã hội hay tại ta sinh lầm thế kỷ?

Nguyễn Thúy

Phở Đà Lạt

Vietnamese Cuisine
39400 Murrieta Hot Spring Rd #107
Murrieta, CA 92563.
Tel: 951-600-5700
Hours: Mon-Sun: 10:00am-9:00pm

Hiệp Hội Thánh Lễ Đòi Đòi

Hội viên sẽ được cầu nguyện trong những Thánh Lễ hàng ngày và được thông phần công đức do các linh mục và tu huynh thuộc Dòng Truyền Giáo Ngôi Lờ đang phục vụ trên các cánh đồng truyền giáo.
Thánh Lễ Đòi Đòi có thể xin cho người thân còn sống hay đã qua đời.
Liên hệ: Cha Nguyễn Văn Long SVD. Phone (951)454 – 0529
PO Box: 760 Riverside, CA 92513.0060
Email: nguyenvanlong59@yahoo.com

LỜI NGUYỆN: Lạy Chúa, lạy Cha, Ngài là bậc Thánh ở cạnh Đấng Cứu Thế đầy quyền năng. Nay con cầu khẩn Cha giúp con vượt qua khó khăn cấp thiết hiện nay. Đọc những lời nguyện này 9 lần/1 ngày. Đọc liên tục 9 ngày với lòng thành tâm sẽ được toại nguyện. Được việc hứa in lời nguyện này và tình Cha **Trương Bửu Diên. Thuố Trần**

Land For Sale:

Hesperia City. one half acre corner lot on paved road near Freeway 15 and Main Street off ramp. Zoned 2-8 units per acre. Water and electrical @ street. Near new Walmart, new hotels, and shopping. Only 60k. Owner 714 675-3950.

EJ Belle Tiệm Tóc - Nail Day SPA.

Cựu Giáo Sư thẩm mỹ (40+ năm kinh nghiệm). Nhận dạy bằng về tóc hoặc da, cung cấp mỹ phẩm, trị các loại mụn không để lại sẹo không cần uống thuốc, sơn môi giữ nguyên ngày, lip conditioner cho phái nam chống khô môi, thâm môi
Liên lạc: Cô Đào: **714 675 3950**
www.ejbelle.com

Nếu bạn muốn tìm hiểu ơn gọi dòng Truyền Giáo Ngôi Lờ, Xin liên lạc
Cha Anthony Nguyễn cell: 847.687.1459
Email: acnguyensvd@yahoo.com
Website: www.svdvocations.org

Cha Trương Bửu Diệp:

Nếu ai có thiện ý muốn xin ký thỉnh nguyện thư cho cha Cha Trương Bửu Diệp được phong thánh xin liên lạc: Minh Bùi, điện thoại: 909-528-7823

Congregation of the Holy Spirit Province of the United States

Rev. Brandon Bảy Nguyễn, C.S.CP.
Vocation Director
Off 773-734-4418
Cell 501-908-6188
brandon7cscp@aol.com
www.spiritans.org

GIÁO XỨ NGHÈO MIỀN BẮC VIỆT NAM

Ước mong đón nhận hảo tâm của Quý Vị Ân Nhân, xin Thiên Chúa trả công bội hậu cho những tấm lòng vàng. Suốt 100 năm qua, Giáo Xứ ước mơ một mái ấm đơn sơ cho con cháu có nơi học hành.

Lm. Quản Xứ: Jacintô VÕ THÀNH CHÂU, SVD: email: hyachau@gmail.com
Giáo Xứ Trang Cảnh
Nghị Xuân - Nghi Lộc - Nghệ An
Xứ Nghèo Miền Bắc - Việt Nam
Tel: 0903-877-053
L/L tại Mỹ:
13552 Garden Grove Blvd.
Garden Grove, CA 92868
Tel: 714-226-6175, 714-750-0266

**Chuyên môn sản xuất hột vịt
lộn organic**

Ra lò ngày thứ Tư và Chủ Nhật.
Anh Chị Ba: 951-926-9986
951-786-8693

Brandon Yuong Photography:
chuyên chụp ảnh Đám Cưới Hò
Chuyên nghiệp, sáng tạo, hình ảnh đẹp,
ấn tượng, lãng mạn
Website: <http://brandonyuong.com>
Email: celebrate@brandonyuong.com

ARER Dental

Thanh Chuong &
Nguyen Minh Chau DDS
560 N. San Jacinto St
Hemet, CA 92543
951-765-3174

ASIAN Printing

15101 Moran St., Westminster, CA 92683
Tel: 714-891-0898 Fax 714-894-1862
email: asianprinting@gmail.com
Chuyên in Thiệp Cưới và
mọi dịch vụ Ấn Loát

**Nhận Sửa Các Loại Máy
Vi Tính**

Laptop, thay màn hình
Motherboard, D.C. Jacks
Liên hệ 951-813-5362

**IVY Springs
Medical Care**

Bách Nguyễn, MD

Board Certified in Family Practice
41680 Ivy St, #A Tel 951-677-2227
Murrieta, CA 92562 Cell 951-235-9528

Kim Thu Pham

R. E. Agent / Loan Consultant
Direct 858-610-2246 Home 951-694-6780
COUNTRYLAND
REAL ESTATE & MORTGAGE
4744 El Cajon Blvd., San Diego, CA 92115
Office: 619-282-9696 Fax: 619-516-1279

Redhawk Family Dentistry

44274 George Cushman Court,
Temecula,
CA 92592. Suite 205
Liên lạc: Hằng Nga(Gina) Vũ.
Cell: 951-303- 8695

Nhận giữ trẻ và dạy Việt Ngữ

Ai có nhu cầu xin liên hệ
Cô Hương Nhi

Tel. 951-305-1798

Furniture for Sale

Nếu ai có cần mua furniture,
xin liên lạc với Chị Sa
Tel. : 951-249-2190

Blinds & Shutters

100% basswood shutters
2" & 2.5" basswood blinds
2" & 2.5" fauxwood blinds vertical
Free In-Home quote
Professional Installation
Phone: 626-572-3787
29350 BigHorn ct, Murrieta, CA

V & N Interior Design
Create the Home of Your Dream

Ngô T. Tran
Interior Designer
31772 Green Oak Way
Temecula, CA 92592
951-303-4372
951-699-9139

Skin Care by Kim: Chuyên trị da mụn, nám, cặn cồi. Đặc biệt lột da mặt rất có kết quả. Nhận xâm thẩm mỹ cho môi, mắt và chân mày. Trang điểm cô dâu, dạ hội. Ngoài ra còn có hướng dẫn trang điểm và dưỡng da cho từng cá nhân. Xin liên lạc: Kim
Tel 951-235-8103

29760 Rancho California Rd #103. Temecula. CA 92591.

Phòng Mạch: Châm Cứu & Thuốc Bắc

Bùi Hoài Albert, OMD. Nhận: Bảo Hiểm
Chuyên Trị: Đau nhức, nội ngoại thương, tai nạn xe cộ,
nghề nghiệp.
29950 Hunter Rd, #101, Murrieta, CA 92563
Cell: (702)-376-3971
Off: (951) 461-8377

Sửa computers & labtops

Nhận sửa computers, labtops các loại. Giá rẻ cho mọi người.
Liên lạc KHOA NGUYEN @ 951.834.7709 hoặc
951.834.6312

Smile Dental Care, Steven T. Nguyễn

Cosmetic, Braces & Implants
Office Hours: Mon-Tue, Fri: 9:00am-5:30pm
Thu: 10am-6:30pm, Sat: 9am - 2pm
25100 Hancock Ave. # 112
Murrieta, CA 92562
Tel 951-304-7881
www.murrietasmile.com

FULL REALTY - Service, Inc.

Realtor DRE License # 01806276
Liên lạc: D. "Chris" Nguyen. Cell: 951-834-7701
Email: nguyenchris@hotmail.com Fax: 951-870-4053
Website: www.chrisrealestate.com

Grand Opening. Brand new dental office:

Free Exam & Xrays, 50% off Teeth Cleaning & Zoom Whitening.
Cavity Catcher Dentistry & General and Cosmetic
42210 Lyndie Lane, Suite B
Temecula, CA 92591
(951) 695-5678, www.cavitycatcher.com